

§ 35, odst. 2 tr. ř. — stejného rozsahu s obžalovaným, takže již zásada rovnosti stran vyžaduje, by na zmeškání lhůty k podání opravného prostředku použito bylo i na státního zástupce dotyčných speciálních ustanovení zákona a nikoliv předpisu § 27 tr. ř., pouze právo stíhací a právo žalobní chránícího a konání bezvýjimečné povinnosti státního zástupce se dotýkajícího. Lze tedy v úvahu vzít pouze ohlášení odvolání. Než ani toto neobsahuje označení bodů odvolacích ani žádné okolnosti, jež by je zakládaly, a následkem toho nemohlo ani na opovědění ani na provedení odvolání státního zástupce dle § 294, odst. 2 tr. ř. žádného zřetele býti vzato.

Čís. 127.

Ustanovení čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862 čís. 8 ř. z. na rok 1863 platí nyní ve příčině čsl. branné moci a čsl. četnictva.

(Rozh. ze dne 12. února 1920, Kr I 45/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona takto právem:

Rozsudkem okresního soudu v Jičíně ze dne 10. dubna 1919 a rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Jičíně ze dne 20. května 1919, jimiž byl Josef H. sprostěn dle § 259, č. 1 a 3 tr. ř. obžaloby pro přestupky urážky na cti, dle §§ 487, 488 a 491 tr. z. a čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862, č. 8 ř. z. z roku 1863, byl porušen zákon v ustanovení zákona z 28. října 1919, č. 11 sb. zák. a nař., čl. V. zák. ze dne 17. prosince 1862, č. 8 ř. z. z roku 1863 a § 491 tr. z. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Rozsudkem okresního soudu v Jičíně ze dne 10. dubna 1919 sprostěn byl obžalovaný Josef H. dle § 259 ad 1 a 3 tr. ř. obžaloby pro přestupky proti bezpečnosti cti dle §§ 487, 488, 491 tr. z. a čl. V. zák. ze dne 17. prosince 1862, č. 8 ř. z. z roku 1863, jichž se udánlivě dopustil tím, že na veřejné schůzi v Jičíně dne 2. února 1919 křivě vinil četnictvo, že je úplatné, že se staralo jen o sprostřování vojáků a to tak, by chudí hnáni byli na vojnu a bohatí z vojny domů a že se stará jen o vyhledávání bolševiků, kdežto o potírání lichvy že se nestará. Okresní soud odůvodnil sprostřující rozsudek v první řadě tím, že ustanovení článku V. zák. ze dne 17. prosince 1862, č. 3 ř. z. z roku 1863 nelze použít na urážku četnictva republiky čsl., a že tudíž v přítomném případě, v němž veřejnou obžalobu vneslo státní zastupitelství v Jičíně následkem zmocnění ministerstva národní obrany, nejsou podmínky pro veřejnou obžalobu a trestní řízení bylo tudíž provedeno bez návrhu obžalobce dle zákona oprávněného (§ 259, č. 1 tr. ř.). Rozsudek dovozuje, že citovaný zákon z roku 1862 byl sice ponechán v platnosti zákonem z 28. října 1918, č. 11 sb. z. a n., ale svým zněním, mluvě výslovně o císařském vojsku, nebo samostatném oddělení jeho, vylučuje vzhledem k ustanovení čl. IV. uvoz. zák. trestnímu zákonu obdobné použití na vojsko

resp. četnictvo republiky československé. Tento právní náhled prvního soudu jest zřejmě mylný. Zákon ze dne 28. října 1918, č. 11 sb. z. a n. měl za účel, jak vyslovuje v odstavci I., zachovati souvislost dosavadního právního řádu se stavem novým, by nenastaly zmatky a upraven byl nerušený přechod k novému státnímu životu. Z toho vyplývá, že tento zákon zamýšlel poskytnouti v rámci dřívějších zákonů a nařízení ochranu také institucím nového státu, které vstupovaly v život na místo bývalých zařízení státu rakouského, a dlužno proto vykládati dotyčné zákony a nařízení, převzaté ze státu rakouského tak, by jich bylo lze použítí na nové obdobné instituce státu českého, než budou vydány nové zákony. Stanovisko okresního soudu, které lpí na doslovném znění zákona, vedlo by k nemožným důsledkům, že by nadále požívaly ochrany neexistující již instituce státu rakouského a rakousko-uherského (§§ 58 c), 65, 67 tr. z. a t. d.), kdežto na jejich místo vstoupivší instituce nového státu čsl. by byly bez právní ochrany. Byly-li jaké pochybnosti ohledně správného výkladu zákonů a nařízení, zabezpečujících ochranu státu a jeho institucí, byly zajisté odstraněny zákonem ze dne 23. července 1919, č. 449 sb. z. a n. o zákonné ochraně republiky československé, který nařizuje výslovně, že všechny zákony a nařízení, které chránily dříve říši rakouskou, uherskou a rakousko-uherskou, chrání od 28. října 1918 republiku československou v těch částech jejího území, pro něž platily již před tímto dnem, a za tím účelem nahrazuje citovaný zákon výrazy »rakouský, císařský« a »rakousko-uherský« a t. d. ve všech dotyčných zákonech a nařízeních slovy »československý a čsl. republika«.

Čís. 128.

Beztrestnost zaručená v posl. odst. § 13 zákona ze dne 28. května 1919, č. 299 sb. z. a n. nemá místa, jde-li jen o přestoupení předpisů, kterými zakázáno neb obmezeno zcizení předmětů potřeby.

(Rozh. ze dne 12. února 1920, Kr II 176/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované J. K. do rozsudku krajského soudu v Olomouci, jímž uznána byla vinnou přečinem dle § 32, č. 2 a 4 min. nař. ze dne 26. května 1917, č. 235 ř. z.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvod zmatečnosti č. 9 lit. b) § 281 tr. ř., tvrdíc, že s porušením posledního odstavce § 13 zákona ze dne 28. května 1919, č. 299 vynesel byl rozsudek obžalovanou odsuzující pro nedovolené zcizení zabavené zásoby obilí. Stížnost jest neoprávněna. Kdo se dopustil předražování — nikoliv zločinného — po rozumu §§ 19 a 20 nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z., stane se za dalších předpokladů § 13 zák. ze dne 28. května 1919, č. 299 sb. zák. a nař. beztrestným, odčinil-li v čas své provinění navrácením přeplatku bezdůvodně přebraného. Stal-li se kdo účastným amnestie dle těchto předpisů, nesmí pak trestán býti